

nàng, chàng phải tấn công vũ bão ngay trong giây phút này. Chàng bèn kéo nàng lại gần. Nàng áp mặt vào ngực chàng, đôi vai rung rung.

Chính phục phải yếu cũng như cầm quân đánh giặc, khó nhất là giai đoạn chuẩn bị. Sau khi đã nắm vững yếu điểm của đối phương, và sửa soạn xong phương tiện tấn công thì chẳng còn gì đáng kể nữa. Thái độ của Chu-Ling chứng tỏ Văn Bình đã thắng.

Chàng bèn kéo nàng lại gần thêm nữa.

Và đặt một cái hôn xẹt điện trên đôi môi mọng ướt của nàng. Đêm đầu tiên của điệp viên Z-28 tại Tirana đã mở màn bằng nhạc điệu ái tình. Chu-Ling đeo cứng lấy cổ chàng.

Trong khi ấy Khơ rút chống nạnh đứng nhìn. Đứng cạnh hắn là Vêlana, nữ nhân viên KGB. Vêlana đang chăm chú chỉnh ống ảnh máy quay phim về phía Văn Bình. Cuộc tổ tình nồng cháy đã được ghi vào phim nhựa hồng ngoại tuyền.

VII

Trái bom nguyên tử

CHU-LING dính vào người Văn Bình rất lâu, tưởng như không chịu rời ra nữa, Nụ hôn giáo đầu đã làm tứ chi nàng mê mẩn. Văn Bình ghi chặt lấy eo của nàng, bắt nàng phải ngửa mặt ra, và kiêng chân lên, cái áo Tầu bị tuột khuy cổ tạo cơ hội cho chàng nhẹ nhàng bàn tay vào. Nàng rung mình thật mạnh rồi đột ngột buông chàng ra, miệng rên lên một tiếng :

— Anh ơi !

Văn Bình diu nàng xuống ghế. Nàng ngoan ngoãn vâng lệnh chàng. Nàng ngồi yên trong sự chờ đợi. Song Văn Bình chỉ hôn nàng lần nữa rồi thôi. Chàng không muốn tiến xa hơn vì chàng biết Khơ rút và họn KBG đang quan sát từng li từng tí. Và lại Chu-Ling là bông hoa quý, chàng không thể dày vò ở nơi công cộng dưới sương chiều lạnh lạnh

mà phải trưng bày trong phòng kín, trên tấm nệm êm ái.

Chàng hỏi nàng, giọng thân mật :

— Em ngủ ở đâu ?

Nàng rúc vào nách chàng :

— Khách sạn Dajti.

— May quá, anh cũng có phòng trong khách sạn Dajti như em. Phòng em số mấy ?

Chàng đã biết nàng ở phòng số 308, song chàng muốn nàng tự nói ra. Chàng không thích ái tình cưỡng ép.

— Phòng 308. Còn anh ?

— Tầng dưới, 212. Lát nữa em có đi đâu không ?

— Có. Em đi dự tiệc với phái đoàn.

— Buồn nhỉ ?

— Tại sao anh buồn ?

— Buồn vì không được trò chuyện với em.

— Vậy em ở nhà, không đi nữa.

— Ba em có nói gì không ?

— Không. Ba em rất chiều chuộng em. Từ ngày mẹ em mất, em là nguồn vui độc nhất của ba em, em đòi gì được nấy. Phương chi bữa tiệc tối nay chỉ có tình cách ngoại giao, chẳng có gì quan trọng. Bấy giờ anh đi ăn với em nhé ?

Văn Bình lặng thinh. Chàng không ngờ sự thể lại tiến triển nhanh chóng đến thế. Không đợi

chàng trả lời ưng thuận, Chu-Ling kéo chàng đi, Nàng ghé vào tai chàng :

— Anh sợ phiền chứ gì ? Không phiền chút nào. Để em bảo nhân viên Sigurimi không được đi theo anh nữa.

— Anh là thượng khách của chính phủ, nhân viên Sigurimi đi theo anh để làm gì ?

— Dầu anh là vợ của một ông bộ trưởng nữa, Sigurimi cũng cho người đi theo.

— Như vậy thì còn gì là tự do nữa.

— Lâu rồi cũng quen anh ạ. Vả lại, em thấy có nhân viên Sigurimi đi theo mà hơn. Nếu em không cấm họ thì hồi này em đã không bị hai tên lạ mặt làm hốt.

Gã thợ Baki đang lững thững từ sau bức tượng đồng đen của nhà độc tài Hoxha đi lại. Có lẽ đợi chàng quá lâu nên hắn phải lộ mặt ra ngoài. Thấy Chu-Ling hắn cúi đầu chào. Nàng hỏi hắn :

— Xe của tôi đâu ?

Hắn cung kính đáp :

— Thưa, tài xế vẫn đợi cô ở bãi đậu.

Nàng ra lệnh :

— Anh kêu tài xế đánh xe lại đây.

— Thưa, xe Mercedes.

— Không. Xe riêng của tôi. Dẫn tài xế đi xăng cho đầy, Tôi đến tiệm Sao Đỏ ở đầu đường.

— Thưa... sắp đến giờ dự dạ tiệc.

— Phiền anh trình với ba tôi là tôi đau.
— Cô đau... thưa, tôi không dám.
— Nếu anh không giúp thì để tôi gọi điện thoại nhờ thiếu tướng Kôlit.

Gã theo nghe nhắc đến tên Kôlit bỗng hoảng hốt như được tin nhà hỏa phát hỏa. Hắn khựng người rồi gạt đầu như chày máy :

— Vâng, tôi xin tuân lệnh cô. Tôi sẽ sai tài xế đồ đầy xăng chiếc Skoda cất trong nhà xe và bảo lái ngay tới nhà hàng Sao Đỏ.

— Cảm ơn thượng sĩ.

— Không dám.

Gã theo tất tưởi quay đi. Hắn rảo bước gần như chạy. Chu-Ling nhìn theo cười xòa :

— Thằng này là một trong những nhân viên Sigurimi lộn xộn nhất trong khách sạn. Hắn chỉ ngăn mỗi mình em thôi.

— Em là người Trung hoa mà quen thuộc Tirana như thế Bắc kinh, cái gì cũng biết.

— Ô, em còn quen Tirana hơn cả Bắc kinh nữa. Vì em sống ở đây từ hồi còn nhỏ. Em học ở đây từ cấp sơ đẳng. Em có phòng riêng tại lữ quán Dajti từ 6 năm nay. Mọi Sigurimi đều nhìn mặt em. Em lại là bạn của Kôlit nên chúng nó sợ em như sợ cọp.

— Kôlit là ai ?

— Anh chưa biết ư ? Mà anh chưa biết cũng

phải, vì anh là ngoại kiều, anh lại mới đến Anbani lần đầu. Toàn thể dân chúng Anbani đều biết danh thiếu tướng Kôlit, vì ông ta là tổng giám đốc mặt vụ Sigurimi.

Vấn Bình lặng người. Giờ đây chàng mới hiểu tại sao Bôrét và KGB tìm cách cho chàng chính phục Chu-Ling. Vì uy tín của nàng sẽ đảm bảo cho chàng hoàn thành công tác dễ dàng.

Chàng bèn đổi đề tài :

— Em học kỹ sư phải không ? Chừng nào em tốt nghiệp ?

— Phải. Sang năm em ra trường.

— Tại sao em cất công từ Trung hoa sang tận đây học lớp kỹ sư ? Về trình độ khoa học thì Anbani cũng không hơn Trung hoa là bao.

— Anh nói đúng. Sự hiện diện của em có nhiều lý do. Thứ nhất, là lý do chính trị. Trung hoa hậu thuẫn cộng hòa Anbani nên em cần qua đây học để xiết chặt giao hảo. Đặc sứ Trung hoa tại đây là chủ ruột của em, em thứ năm của ba em. Chú em là một trong những người ủng hộ đồng chí Hoxha triệt để và rất được Hoxha trọng vọng. Bởi vậy, em sống ở Anbani mà quyền thế còn lớn hơn là em ở quê nhà nữa.

— Ba em và phái đoàn khoa học gia đến Tirana để làm gì ?

Chu-Ling ngần ngừ một phút trước khi đáp :

— Đề giúp nước bạn Anbani hoàn thành một kế hoạch quan trọng. Đây là vấn đề bí mật quốc phòng, em không được phép tiết lộ, anh tha lỗi cho em. Như vậy là em đã hết sức thành thật với anh vì nếu không thành thật em đã nói là phái đoàn Trung hoa đến Anbani để tiến hành công cuộc thám hiểm địa chất như báo chí và đài bá âm đã tường thuật.

Hai người vừa đến trước cửa nhà hàng Sao đỏ thì chiếc Skoda sơn trắng đã đậu xích lại. Xăng nhớt phía sau bức màn sắt được coi là xa xỉ phẩm, muốn đồ đầy thùng xăng không phải là dễ. Tại Tirana, xăng nhớt còn được coi hơn là xa xỉ phẩm nữa mà là vật liệu quốc phòng, vậy mà tài xế chỉ mất vắn vắn 5 phút để lấy xe ra khỏi ga-ra, xin phiếu xăng, và lái ra cây xăng của Nhà nước để đổ xăng. Điều này chứng tỏ Chu-Ling là người có thể lực rất lớn,

Văn Bình đã có nhiều dịp lái xe bên trong các quốc gia cộng sản nên không lạ gì những phiền toái ghê gớm của việc đổ xăng. Nếu ở Sài Gòn hoặc bất cứ ở nơi nào trong thế giới tự do chủ nhân xe hơi chỉ cần lái lại đậu trước cây xăng, giơ một ngón tay lên là nhân viên trạm xăng — đôi khi để mua chuộc cảm tình của khách, người ta còn dùng nhân viên giống cái có thân hình căng cứng và phục sức nửa kín nửa hở nữa — ỉe te chạy

tới, lễ phép cúi đầu chào, thì ở Tirana tình trạng khác hẳn đã xảy ra. Trong toàn thủ đô chỉ có ba bốn trạm xăng là cùng, trạm xăng nào cũng do chính phủ quản lý. Muốn mua xăng, phải xin phiếu. Không phải bất cứ ai cũng được cấp phiếu. Phải là viên chức cao cấp, còn nếu là tư nhân thì phải châu chực hàng ngày, hoặc hàng tuần mới xin được phiếu. Mỗi phiếu chỉ có giá trị cho một số lượng tối đa là 10 lít xăng, và cho một thời gian là 24 giờ đồng hồ. Quá thời gian này, phiếu xăng đương nhiên bị hủy bỏ. Khi xin phiếu, tư nhân phải làm đơn, khai trình là cần nhiên liệu để đi đâu. Nhiều khi cầm sẵn phiếu trong tay mà trạm xăng lại không cạn. Hoặc lệnh bán xăng bị hủy bỏ vào giờ chót.

Tài xế ngoan ngoãn bước xuống xe và đứng nghiêm chào Chu-Ling theo quân cách. Hầu chỉ đóng cửa nhẹ nhàng như sợ đóng mạnh sẽ phạm tội vô lễ đối với nàng. Nàng bảo hẳn :

— Thôi, cho trung sĩ về. Đã coi lại máy móc cần thận chưa ?

Tài xế đáp :

— Thưa rồi.

Văn Bình hít hà khi ngọn đèn bên trong xe chiếu sáng nệm ghế bằng da mềm đặc biệt. Chàng đã nhiều lần lái xe Skoda, con cưng của kỹ nghệ sản xuất xe tự động Tiệp khắc. Nếu nền kinh tế không bị lệ thuộc vào Nga sô, quốc gia Đông Âu

này không thua gì Ý, Đức, Pháp về mức độ và kỹ thuật chế tạo xe hơi, và có lẽ còn hơn xa nữa. Vì sự lệ thuộc này mà xí nghiệp Skoda có hơn nửa thế kỷ kinh nghiệm về chế tạo xe hơi chỉ có thể cho ra lò những chiếc xe nhỏ bé, cũ kỹ, kém tiện nghi.

Xe Skoda bề ngoài hao hao như xe Opel cách đây 10 năm, duy khác ở động cơ lắp phía sau như Renault của Pháp, tốc độ không lầy gì làm oai. Tuy nhiên, máy nó khá bền và giá tiền khá rẻ, nó chỉ đắt hơn chiếc 2 ngựa của Pháp chút đỉnh.

Văn Bình lái xe Skoda là do nhiệm vụ bắt buộc, chàng phải làm quen với mọi loại xe, mọi kiểu võ khí của đối phương. Bình sinh chàng không khoái ngựa trên những chiếc xe chạy với tốc độ 120, 130 cây số một giờ-tối đa. Thân mã cơ khí của chàng phải ngón đường từ 200 cây số một giờ trở lên...

Nhưng chiếc Skoda của Chu-Ling lại làm Văn Bình lưu ý tới một cách đặc biệt. Đó là kiểu 1000 MBX, nghĩa là kiểu mới, hai cửa, động cơ gần một ngàn phân khối. Nhìn thoáng qua dãy đồng hồ tòn trên táp-lô, Văn Bình biết là chiếc Skoda của Chu-Ling được gắn động cơ lớn gấp đôi loại thường, bốn bánh xe đều có thắng đĩa — xa xỉ phẩm của kỹ nghệ xe hơi cộng sản — ống nhún dầu — xa xỉ phẩm tuyệt diệu hơn nữa — kết quả là nàng có thể phóng nhanh đến 200 cây số một giờ, và ngồi

trong xe chạy qua ổ gà sâu hoắm vẫn êm ái như thể ngồi trên ghế xa-lông lót nệm mút lò so thượng hạng.

Tài xế đã bấm nút điện cho kính xe quay lên kín mít. Văn Bình trầm trồ :

— Xe của em đẹp ghê !

Nàng cười duyên :

— Thiếu tướng Kôlit tặng em đấy.

Văn Bình lạnh lạnh ở xương sống. Chàng nhìn Kôlit là ông già râu tóc bạc phơ hoặc muối tiêu, nếu lưng chưa còng thì thân cũng đã yếu, thân thể mềm zèo, không dám da mang tình yêu son trẻ nữa. Chàng không ngờ hẳn lại dòm ngó Chu-Ling. Chàng bèn hỏi :

— Kôlit sành thật. Đẹp như em phải đi chiếc Skoda đẹp này mới xứng đáng.

Chu-Ling kéo chàng vào trong tiệm ăn :

— Năm nay Kôlit 49 tuổi. Vợ ông ta chết cách đây 8 năm trong một tai nạn phi cơ. Ông ta sẵn lòng em với ý định hỏi em làm vợ. Em chưa ưng thuận cũng như từ chối, ba em nói là em còn quá trẻ, phải đợi em tốt nghiệp đại học. Nói cho đúng, ba em muốn em kết hôn với Kôlit, vì biết đâu trong tương lai em sẽ trở thành bà chủ tịch nước cộng hòa nhân dân Anbani... Song ba em để cho em toàn quyền lựa chọn.

— Vậy anh đi ăn với em thế này ba em giận chết!

— Anh khéo nói quá. Anh muốn dò phản ứng